

constel·lacions

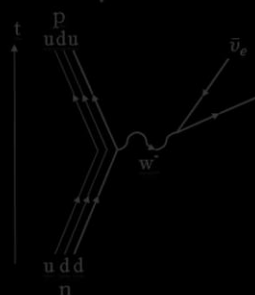
de nick payne

dani
arrebola

silvia
ferrando

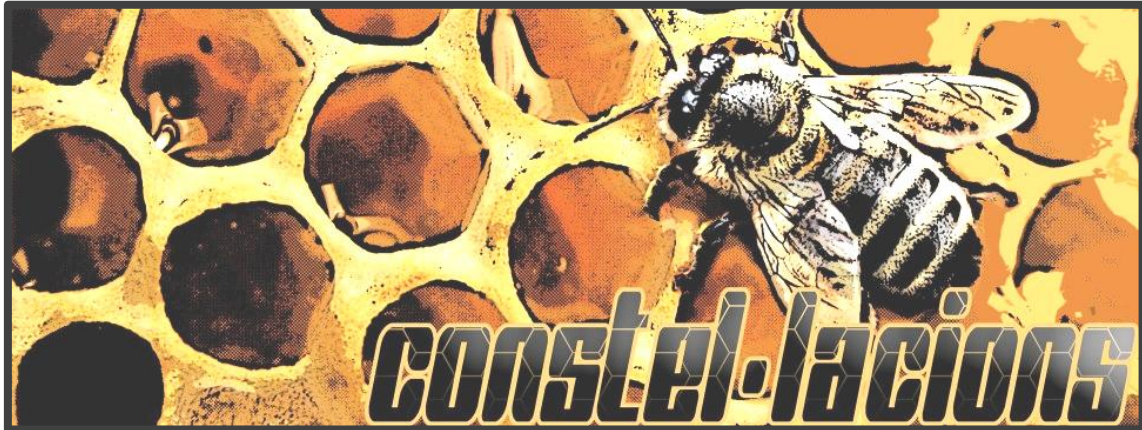
$$\left(\frac{-\hbar^2}{2m} \nabla^2 + V \right) \psi = i\hbar \frac{\partial \psi}{\partial t}$$

$$\Delta x_i \Delta p_i \geq \frac{\hbar}{2}$$

direcció: mònica bofill

una comèdia romantiquàntica

DE NICK PAYNE

Traducció i direcció: Mònica Bofill
Amb Dani Arrebola i Sílvia Ferrando

Premi Evening Standard Awards 2012 al millor text.

Una coproducció d'Obskené i la Musca.

(OBSKENÉ)

LA MUSCA

Amb la col·laboració de:

Institut del Teatre

Diputació
Barcelona

Teatre
AKADÈMIA

Constel·lacions

Una relació, infinites possibilitats. Una història d'amor, de mel i universos paral·lels.

És possible que tot el que has fet i no fet mai coexisteixi en una mateixa realitat? *Constel·lacions* combina l'eteri amb la vida quotidiana, allò imaginat amb els fets tangibles; desvelant que cada desenllaç potser no és més que la primera etapa d'una llarga cadena de conseqüències còsmiques.

Nick Payne és un jove autor dotat d'un rar virtuosisme i, a dia d'avui, Constel·lacions n'és el seu èxit més important... L'obra dura poc més d'una hora però aconsegueix fascinar, divertir i emocionar l'espectador. Realment estel·lar.

Henry Hitchings The Evenings Standard

Àgil, divertida i molt commovedora... un estudi tendre i original sobre una relació de parella i una reflexió sobre aquell conegut refrany: "i si..."

Sarah Hemming Financial Times

Fàcilment el millor espectacle del West End de enguany.

Andrzej Lukowski Time Out

Fitxa Artística

AUTOR:

Nick Payne

TRADUCCIÓ I DIRECCIÓ:

Mònica Bofill

INTÈRPRETS:

Dani Arrebola, *Roland*

Sílvia Ferrando, *Marianne*

DISSENY D'ESCENOGRAFIA

I VESTUARI:

Carlota Masvidal i Jennifer Sotillo

ASSESSORAMENT DE COS:

Cristina Martí

AJUDANT DE DIRECCIÓ:

Genís Farran

DISSENY D'IL·LUMINACIÓ:

Ricard Soler

PRODUCCIÓ:

Obskené

Espectacle en català

“
En el multivers quàntic, cada opció, cada decisió que has pres i no has pres mai, existeix en un conjunt inimaginablement immens d'universos paral·lels.”

Marianne

DURADA
60 minuts

La història

Constel·lacions podria ser una història d'amor, una comèdia romàntica, la història del Roland, un apicultor, i la Marianne, una física quàntica, que es coneixen un bon dia en una barbacoa.

Però, i si quan es coneixen, en Roland ja està casat i no mostra cap interès per la Marianne?

O si, tot al contrari, aquell dia en Roland explica a Marianne que quan va començar a fer mel, havia de guardar-la en bosses d'escombraries perquè no tenien diners per a més, i aquest és el principi d'una llarga relació...

La Marianne explica en un moment de l'obra que la teoria de la relativitat (que "parla del sol, la lluna i les estrelles") i la mecànica quàntica ("que tracta les molècules, els quarks i els àtoms") són, a priori, teories contradictòries, però totes dues tenen com a possible conseqüència que formem part d'un *multivers*. Un lloc on tot allò que hem fet però també allò que no hem fet, les diverses possibilitats de totes les decisions preses i no preses, poden coexistir en un moment donat.

Constel·lacions posa aquesta premissa en acció. Els personatges es van trobant en una successió d'escenes que retraten moments concrets de les seves vides, punts clau de la seva relació i els diferents camins que podrien haver pres si aquella situació hagués desencadenat d'una manera o d'una altra. Ens mostra com petits factors d'atzar o com una manera diferent de dir les coses podria haver portat cap un desenllaç completament diferent.

La peça explora el concepte de lliure albir i com l'atzar pot jugar un factor decisiu en les nostres vides. Però no ho fa en absolut des d'un punt de vista distanciat i acadèmic, sinó que poc a poc, anem entrant en les vides de la Marianne i el Roland i cada cop ens fa l'efecte que els coneixem més.

I és que malgrat el to de comèdia i l'agilitat de la peça, la tragèdia també forma part de les nostres vides.

La física quàntica i la teoria de la relativitat ens diuen que és possible que formem part d'un multivers; que podrien existir universos paral·lels amb altres versions de nosaltres mateixos i vides diferents. Què ens fa el que som? (Les nostres decisions? Com ens veu la nostra parella? Quelcom de més essencial present en tots els universos?) Malgrat tot, sigui quina sigui la nostra teoria sobre el multivers, la nostra experiència d'aquest potencial infinit es limita a una experiència finita d'una sola vida que conclou amb la mort.

I sovint, quan menys ens l'esperem.

El projecte

Aquest projecte neix, com no podia ser d'altra manera, a Londres, l'hivern del 2012.

En aquell moment estava treballant al teatre Almeida, d'ajudant de direcció de Bijan Sheibani (*The Brothers Size, Eurydice*) i buscant un text pel projecte final de carrera a l'Institut del Teatre.

Sabent que una de les meves aspiracions era ajuntar les meves dues passions, la ciència i el teatre, Bijan em va suggerir que llegís l'última obra de Nick Payne, que tot just s'acabava d'estrenar al Royal Court.

Constel·lacions em va fascinar. No només perquè partia d'una premissa científica, sinó perquè Nick Payne la converteix, destrament, en una premissa teatral. Es converteix en un joc teatral que sense adonar-te'n, et submergeix en la vida dels seus protagonistes.

No és fins que en surts, que recordes la premissa científica i les implicacions d'aquesta. Que et preguntes què voldria dir per a tu personalment si la teoria del multivers fos certa i fas recompte de tots els petits moments que t'han dut on ets. Allà, fent cua a l'escala del foyers del Royal Court, per veure l'obra que t'ha captivat per escrit i que ja saps, sens dubte, que esdevindrà el teu projecte final.

Atzar?

Qui sap. El que és segur és que el camí des d'aquella primera lectura ha estat un aprenentatge constant, acompanyada de Dani Arrebola i Sílvia Ferrando que de seguida van passar a ser, als meus ulls, els candidats ideals per a Roland i Marianne.

L'autor: Nick Payne

Dramaturg britànic. Estudia a University of York i posteriorment a Central School of Speech and Drama. També és un graduat del programa per autors joves del Royal Court Theatre.

La seva primera peça ***If There Is I haven't Found It Yet*** (Bush Theatre, 2009) va guanyar el premi George Devine i fou molt ben rebuda per la crítica.

Wanderlust (Royal Court Theatre upstairs, 2010) també va tenir molt bona crítica.

L'any 2011 va prendre part en el projecte ***Sixty Six Books*** al Bush Theatre, i escriví una peça basad en un personatge de ***King James Bible***.

Constel·lacions la seva darrera peça, es va estrenar al Royal Court Theatre el 13 de gener de 2012 amb un èxit de públic i crítica aclaparadors. El novembre de 2012 va passar al Teatre Duke of York, el mateix mes que va guanyar el premi Evening Standard Theatre Award per millor obra.

Actualment està sota la comissió de Paines Plough, el Royal Court Theatre i Manhattan Theatre Club / Alfred P Sloan Foundation, escrivint una peça sobre el matemàtic i guanyador d'un premi Nobel Paul Dirac.

Equip artístic

Direcció: MÒNICA BOFILL

Llicenciada en Direcció i dramaturgia per l'Institut del Teatre de Barcelona (IT). Llicenciada en Biotecnologia per la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB). Estudis d'Art dramàtic a Nancy Tuñon, Barcelona (2003-2006) i a Studio East, Kirkland, WA (USA) (1999 – 2002. En el programa Young Actor's Professional Intensive, YAPI)

Ha treballat com a ajudant de direcció de Sergi Belbel en l'espectacle **La Bête** de David Hirson (traducció de Joan Sellent) (Teatre Nacional de Catalunya, 2012); ajudant de direcció de Bijan Sheibani en **The House of Bernarda Alba** de Federico García Lorca (versió d'Emily Mann) (Almeida Theatre, Londres 2012) així com d'assistent de Bijan Sheibani en **Greenland** de Moira Buffini, Matt Charman, Penelope Skinner i Jack Thorne (National Theatre, Londres 2011); ajudant de direcció de Cristina Clemente en els espectacles **Fora de Joc** de Sergi Belbel (Teatre Capitol, Festival Grec 2010) del qual també feu la regidoria de sala i en gira, **Nit de Radio Dos Punt Zero** de Cristina Clemente (Sala Flyhard, 2011, Villarroel, 2012), i **Love Verkanding** de Cristina Clemente (Eòlia, 2012); així com d'assistent de Sergi Belbel en els espectacles **El Ball** d'Irene Nemirovsky (versió de Sergi Belbel) (TNC, 2009) i **Agost** de Tracy Letts (traducció Joan Sellent) (TNC, 2010).

També ha treballat com a traductora de **Neu Negre** de Keith Dewhurst, direcció de Pere Planella (Teatre Ovidi Montllor, 2011).

Barcelona, 1974.

Llicenciada en Direcció i dramaturgia per l'Institut del Teatre de Barcelona i Matemàtiques per la UPC. Actualment està cursant el Doctorat en Arts Escèniques de la UAB, amb la suficiència investigadora superada i el doctorat en procés de redacció. És professora del Departament de Teoria i Història de l'Institut del Teatre des de 2007.

COM A ACTRIU

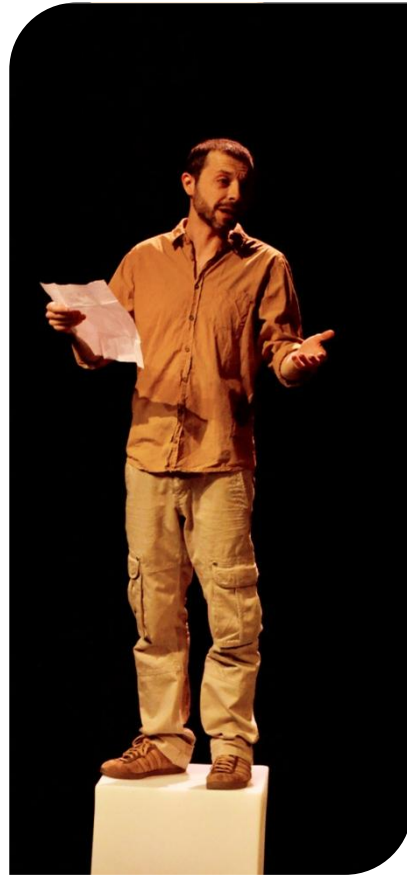
Constel·lacions de Nick Payne, direcció de Mònica Bofill, Teatre Estudi i Teatre Akadèmia (2012). **BRUIT**, co-dirigit i creat amb Francesca Pirami, Teatro de la Radici de Lugano, Suïza (2010). **Una búlgara en un campamento de verano ruso en Cuba**, co-dirigit i creat amb Maria Stoyanova, Adriantic (2009). **La Tempesta** de William Shakespeare, gira per Catalunya (2003). **Lulú** de Frank Wedekind, direcció de Mario Gas, Teatre Nacional de Catalunya (2000). **En la Ardiente Oscuridad** de Buero Vallejo, direcció de Ricard Salvat, Teatro Ardenbrut (1998). **La pell de brau** de Salvador Espriu, direcció de Ricard Salvat, La Cuina Festival Grec (1995).

COM A DIRECTORA

A La Meva Mercè, basat en contes de Mercè Rodoreda, Festival Temporada Alta (2005). **Els justos** d'Albert Camus, Teatre Lliure (2003). **Rient cap a la foscor** de Patrice Chaplin, Festival de Temporada Alta (2003). **1024 decibels** de Sílvia Ferrando y Walter Rippel, Festival Internacional de Sitges (2003). **La Tempesta** de William Shakespeare, Teatre Estudi, Festival Temporada Alta i gira per Catalunya (2003). **La vuelta al día en ochenta mundos**, basat en textos de Julio Cortázar, Assaig Obert, Teatre Lliure (2002). **Paraula de Bergman**, basat en el guió de Persona d'Ingmar Bergman, Assaig Obert, Teatre Lliure (2002). **Fragments de Passolini**, espectacle de teatre dansa sobre la vida de Pier Paolo Passolini, Assaig Obert, Teatre Lliure (2002). **Rússia Segle XX**, basat en textos de Txèkhov, Assaig Obert, Teatre Lliure (2002).

Es forma com actor al Col·legi de Teatre de Barcelona i simultàniament cursa estudis de direcció cinematogràfica al CECC (Centre d'Estudis Cinematogràfics de Catalunya).

De la seva trajectòria teatral destaquem: **Constel·lacions** (2013-12) de Nick Payne i direcció de Mònica Bofill (Teatre Akadèmia); **Don Juan Tenorio** (2012) de José Zorrilla amb direcció de Enric Cusí; **Més enllà de la Foscor (quatre maneres d'apagar el llum)** (2012) dirigida per Joan Arqué (Sala Beckett i gira per Catalunya); **Satisfaction** (2011) escrita i dirigida per Blanca Bardagil (Sala Flyhard); **Contra la Democràcia** (2011) d'Esteve Soler, producció del GREC 2011 i direcció de Carles Fernández Giua (Sala Beckett); **Macbeth** (2011) de William Shakespeare, producció de la FEI dirigida per Carles Fernández Giua (Nau Ivanow); **La Conquesta del Pol Sud** (2010) de Manfred Karge i direcció de Carles Fernández Giua (Sala Beckett); **Contra el Progrés** (2010-09) d'Esteve Soler, direcció de Joan Maria Segura (1ª temporada Sala Beckett, 2ª temporada Teatre Tantarantana, gira per Catalunya); **Terror y Miseria en el Primer Franquismo** (2008-07) de José Sanchis Sinisterra amb direcció de Pepa Calvo (Teatre Tantarantana i diversos festivals); **Retablo Valle-Inclán** (2006) de Ramón Mª del Valle-Inclán, dirigida per Pepa Calvo (Teatre Tantarantana); **Homenatge a Catalunya** (2004) de George Orwell amb dramaturgia de Pablo Ley i direcció de Josep Galindo (West Yorkshire Playhouse, Northern Stage, MC3 Bobigny i Teatre Romea) **Abans / Després** (2003) de Roland Schimmelpfennig, dirigida per Josep Galindo (Fundació Romea); **La Nit Just Abans de Nadal** (2001) d'Anthony Nielson, direcció de Ferran Audí (Versus Teatre); **9mm** (2000) escrita i dirigida per Lionel Spycher (Grec 2000); **"Equipatge per al 2.000". Més de pressa, més de pressa...** (2000) amb la cia. La Cubana (CCCB).

Escenografia: CARLOTA MASVIDAL

Escenògrafa per l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha cursat Disseny d'espectacles a la Wimbledon College of Art de Londres. Ha realitzat cursos de patronatge a l'Institut Central de Patronatge, Corte y Confección Sistema Martí de Barcelona. Actualment, Curs Superior Interiorisme 3D Max Diseño y Edición de vídeo a l'Escola Professional d'Aplicacions Informàtiques de Barcelona.

Com a escenògrafa (disseny d'espai, vestuari i il·luminació) ha treballat en els següents projectes: **Bert and Brechtfast**, obra de creació de Carol López (2010); **Mi cuarto**, performance inspirada en Federico Garcia Lorca, dins el marc del festival POETICAE de Montcada i Reixac (2010); **La importància de ser Frank** sota la direcció de Joan Castells (2011); **Els justos** d'Albert Camús amb direcció de Gerard Iravedra. (2011); **As you like it**, una performance inspirada en l'obra de Shakespeare sota la direcció de Jane Collins (2012); **Constel·lacions** amb direcció de Mònica Bofill (2012).

Com a dissenyadora de vestuari i confecció: **La Bella Helena**, de Jacques Offenbach. Direcció musical de Daniel Garcia. Direcció d'escena de Jordi Purfí. Cor de Cambra de Sant Cugat dins el Festival Nits de música al Claustre (2011)

Escenografia: JENNIFER SOTILLO

És escenògrafa per l'Institut del Teatre de Barcelona.

Graduada en Arts i Disseny a l'Escola Massana, va ser guanyadora del Premi Extraordinari 2011 al projecte final de disseny. Ha cursat un taller d'il·lustració avançada i nous suports també a l'Escola Massana.

Com a escenògrafa ha treballat en els següents projectes realitzant disseny d'espai, vestuari i il·luminació: **Roberto Zucco** de Bernard-Marie Koltès dirigit per Jorge Vera (2011); **Tots els justos no són russos** a partir del text d'Albert Camús sota la direcció de Gerard Iravedra (2011); **El fenomen de ponent** de John Millington Synge amb direcció de Jordi Vilà (2012); **Constel·lacions** direcció de Mònica Bofill (2012).

Ha realitzat pràctiques laborals d'escenografia i il·luminació a **Dues Dones que ballen** dirigit per Xavier Albertí, Teatre Lliure (2011).

Ha realitzat algunes col·laboracions en espectacles de dansa com ara **Cuca de llum** del ballarí i coreògraf Juan Carlo Castillo.

constel·lacions

DE NICK PAYNE

SAPS PER QUÈ ÉS IMPOSSIBLE
LLEPAR-SE LA PLINTA DEL COLZE
AMB LA LENGUA?

AMAGA EL SECRET DE LA IMMORTALITAT

SI TE'L POGUÉSSIS LLEPAR,
POTSER PODRIES ARRIBAR A
VIURE PER SEMPRE.

PERÒ SI TOTHOM ES
POGUÉS LLEPAR EL
COLZE...

ALESHORES ES PRODUIRIA EL
CAOS, PERQUÈ NO ES POT
CONTINUIAR VIVINT I VIVINT
I VIVINT.

... EEHM...

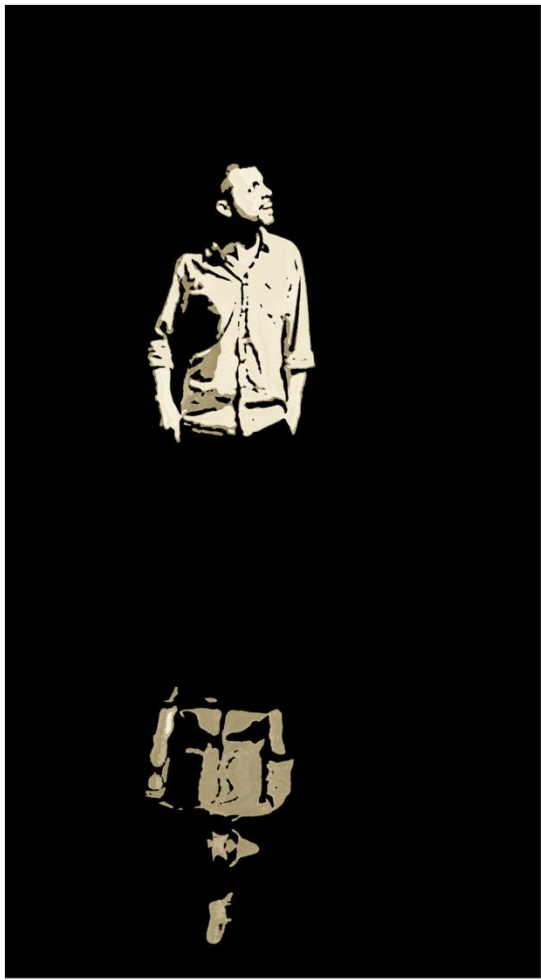

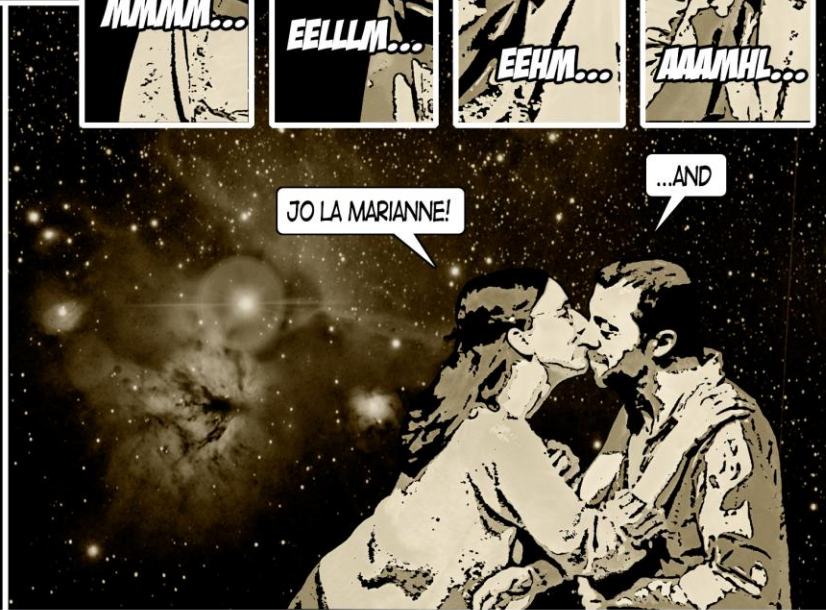
ÉS QUE TINC PARELLA.

DONCS... AIXÒ

QUI ÉS...? NICK PAYNE

A... constel·lacions

DONCS NI MÉS NI MENYS QUE EL PARE DE LA CRIATURA, EL SEU AUTOR, I AMB NOMÉS 28 ANYS, EL DRAMATURG BRITÀNIC MÉS JOVE EN GUANYAR EL PRESTIGIOS EVENING STANDARD THEATRE AWARD A LA MILLOR OBRA, AMB AQUESTA HISTÒRIA D'AMOR, MEL I L'UNIVERSOS PARAL·LELS.

DESPRÉS DE CURSAR ESTUDIS A L'UNIVERSITY OF YORK I AL CENTRAL SCHOOL OF SPEECH AND DRAMA, EM VAIG GRADUIAR EN EL PROGRAMA PER A JOVES AUTORS DEL ROYAL COURT THEATRE.

EL SEU PRIMER TEXT, *IF THERE IS I HAVEN'T FOUND IT YET* (2009), JA VA SER GUARDONAT AMB EL PREMI GEORGE DEVINE,

I RECENTMENT S'HA ESTRENAT A BROADWAY AMB L'ACTOR JAKE GYLLENHAAL, CONEGUT ENTRE ALTRES PEL SEU PAPER A *BROKEBACK MOUNTAIN*

AQUÍ PLUJARÀ ALS ESCENARIS EL PROPER MES DE GENER, A LA SALA BECKETT, AMB EL TÍTOL: *SI EXISTEIX, ENCARA NO HO HE TROBAT*

Sala Beckett

DE FET EN NICK JA ENS VA ACOMPANYAR A L'OBRA D'ESTILI, FORMANT PART DEL CATÀLEG DE *7 D'UN COP*, ENTRE ALTRES AUTORS DE CASA NOSTRE COM MARTA BUCHACA O GUILLEM CLUA.

Toni Casares

PERÒ SENS DUBTE EL SEU GRAN HIT HA ESTAT *CONSTEL·LACIONS*. ESTRENADA AL ROYAL COURT AL GENER DEL 2012, HA FET EL SALT AL WEST END LONDINENC PER ACABAR CONVERTINT-SE EN UN ÈXIT CLAMORÓS DE CRÍTICA I PÚBLIC, QUE L'HAN CONSIDERADA UNA DE LES MILLORS COMÈDIES DE L'ANY

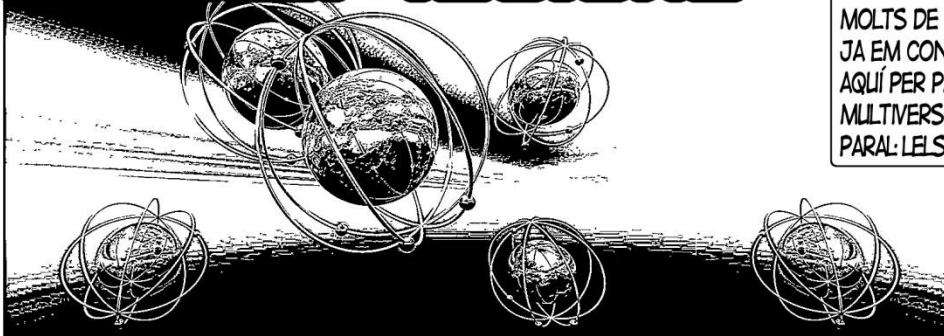
EM VAIG INSPIRAR EN EL DOCUMENTAL *THE ELEGANT UNIVERSE* I EN LES DIFERENTS TEORIES SOBRE ELS MULTIVERSOS PER ESCRIURE AQUESTA HISTÒRIA ROMÀNTICA DE NOI CONEIX NOIA I... NOI CONEIX NOIA I... NOI CONEIX NOIA I...

...I ARA LA PODREU VEURE

DEL 20 DE FEBRER AL 10 DE MARÇ al **TEATRE AKADEMIA**

constel·lacions

HOLA AMICS. SEGUR QUE MOLTS DE VOSALTRES JA EM CONEIXEU. AVUI SÓC AQUÍ PER PARLAR-VOS DELS MULTIVERSOS O UNIVERSOS PARAL·LELS.

avui amb Carl Sagan

LA IDEA DE QUE EXISTEIXEN UNIVERSOS MÚLTIPLES ÉS CONSEQÜÈNCIA DE TEORIES ELABORADES PER RESPONDRE A QÜESTIONS ESPECÍFIQUES DE LA FÍSICA DE PARTÍCULES O DE LA GRAVITACIÓ, I HA SORGIT A PARTIR DE MODELS CIENTÍFICS ACTUALS COM LA RELATIVITAT GENERAL O LA TEORIA DE CORDES.

PERÒ SITUEM-NOS UNA MICA. L'APARICIÓ A PRINCIPIS DEL SÈGLE XX DE LES DUES TEORIES PRINCIPALS SOBRE LES QUE S'HA FONAMENTAT LA FÍSICA MODERNA, LA TEORIA DE LA RELATIVITAT D'ALBERT EINSTEIN I LA MECÀNICA QUÀNTICA, VAN SUPOSAR UNA AUTÈNTICA REVOLUCIÓ EN EL MON CIENTÍFIC.

MALGRAT QUE OPOSADES EN ALGUNS ASPECTES, TOTES DUES HAN EXPANDIT ELS LÍMITS DE LA FÍSICA CLÀSSICA MÉS ENLLÀ DEL QUE ERA IMAGINABLE TAN SOLS FA UN SEGLE I HAN OBERT LA PORTA A HIPÒTESIS COM LES DELS VIATGES EN EL TEMPS O L'EXISTÈNCIA D'UNIVERSOS PARAL·LELS, QUE FINS EL MOMENT EREN TERRENY EXCLUSIU DE LA CIÈNCIA-FICCIÓ.

$$\left(\frac{-\hbar^2}{2m} \nabla^2 + V\right) \psi = i\hbar \frac{\partial \psi}{\partial t}$$
$$\Delta x_i \Delta p_i \geq \frac{\hbar}{2}$$

UN DELS PRIMERS CIENTÍFICS EN FORMULAR UNA TEORIA SOBRE ELS UNIVERSOS PARAL·LELS, CAP ALLÀ PRINCIPIS DELS 50, VA SER HUGH EVERETT III I LA SEVA INTERPRETACIÓ QUÀNTICA DELS MONS MÚLTIPLES O "MANY-WORLDS INTERPRETATION" (MWI).

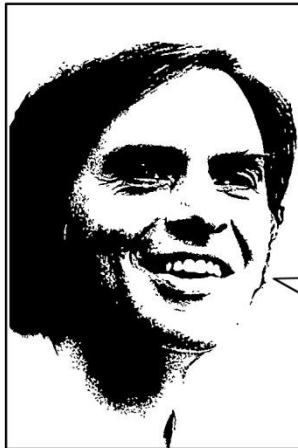
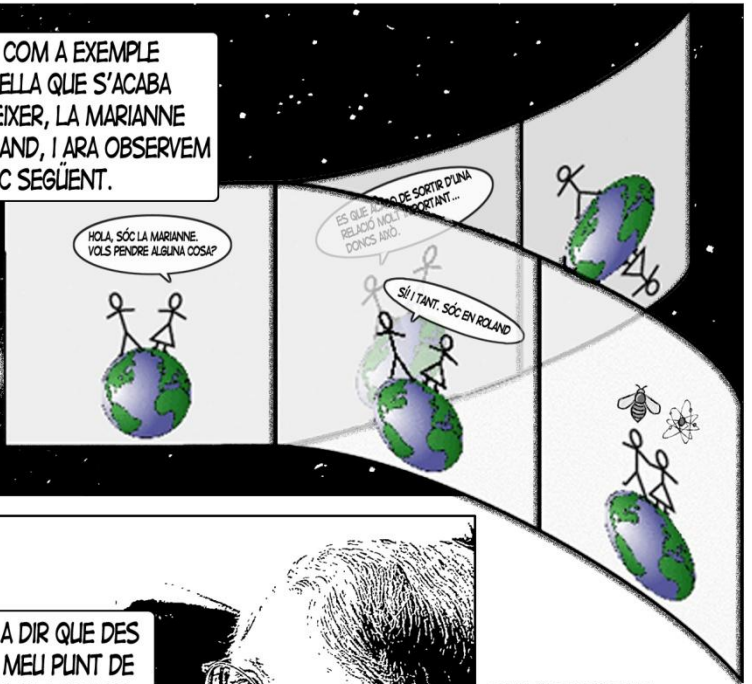
EN EL MODEL D'EVERETT CADA COP QUE S'EXPLORA UNA NOVA POSSIBILITAT FÍSICA QUE POT DONAR LLOC A DIFERENTS RESULTATS, L'UNIVERS ES DIVIDEIX EN TOTES LES OPCIONS ALTERNATIVES POSSIBLES I CADA UNA D'AQUESTES OPCIONS EXISTEIX EN EL SEU PROPÍ UNIVERS.

fi de la 1ª part

AGAFEM COM A EXEMPLE UNA PARELLA QUE S'ACABA DE CONEIXER, LA MARIANNE I EN ROLAND, I ARA OBSERVEM EL GRÀFIC SEGUËNT.

MALAURADAMENT LES IDEES D'EVERETT VAN SER MENYSTINGUDES PER LA MAJOR PART DE LA COMUNITAT CIENTÍFICA, TOT I QUE PERSONALITATS TAN RECONEGUDES COM EL MEU AMIC STEPHEN HAWKING SEMPRE S'HAN MOSTRAT FAVORABLES.

VAL A DIR QUE DES DEL MEU PUNT DE VISTA EL NOM DE MONS-MÚLTIPLES ÉS INADEQUAT, PERÒ SÍ, LA TEORIA EN ESSÈNCIA ÉS CORRECTE.

EN L'ACTUALITAT JA NO ES CONSIDERA UNA PROPOSTA TAN EXTRAVAGANT, I FORMA PART D'UN DELS 4 NIVELLS DE MULTIVERSOS POSSIBLES RECOPILOTS PEL BRILLANT COSMÒLEG MAX TEGMARK.

BÉ, MAX, CREC QUE ETS UN GRAN DEFENSOR DELS MULTIVERSOS, OI?

ÉS CLAR! MIRA, TU ESTÀS FET DE PARTÍCULES QUÀNTIQUES, NO? PER TANT SI ELLES PODEN ESTAR A MÉS D'UN LLOC ALHORA, TU TAMBÉ POTS.

SENS DUBTE UNA TEORIA AGOSARADA, PERÒ TEGMARK NO ÉS L'ÚNIC QUE S'HA OCUPAT D'AQUEST ASSUMPT. EL DIVULGADOR CIENTÍFIC MICHIO KAKU, AMB EL SEU LLIBRE "UNIVERSOS PARAL·LELS", ENS HA INTRODUÏT EN UNA DE LES MÉS EXCITANTS POSSIBILITATS QUE ENS HA REVELAT LA FÍSICA MODERNA, GRÀCIES A LA MECÀNICA QUÀNTICA, LA COSMOLOGIA I LA TEORIA DE CORDES.

MULTIVERS, UNIVERSOS PARAL·LELS. CIÈNCIA? CIÈNCIA-FICCIO? QUI SAP. SOM BEN BÉ AL PRINCIPI DE TOT EL QUE ENS OFEREIX EL CONEIXEMENT. EN QUALSEVOL CAS ÉS RECONFORTANT PENSAR QUE TOT ALLÒ QUE HEM SOMNIAT I NO HEM FET MAI, TOTS ELS DESITJOS QUE HEM DEIXAT PEL CAMÍ, TOTES LES POSSIBILITATS QUE S'OBRIEN AL NOSTRE PAS, EXISTEIXEN ARA I SÓN VIVES... EN ALGUN UNIVERS PARAL·LEL.

SÓC CARL SAGAN I HA ESTAT UN PLAER COMPARTIR AQUEST TEMPS AMB VOSALTRES. ESPERO QUE ENS VEUREM AVIAT...

AL TEATRE AKADÈMIA!!!

CONTINUARÀ...

QUANTS COPS HAS PENSAT EN ALLÒ
QUE PODRIA HAVER ESTAT,

EN TOTES LES OPCIONS
QUE VAS DESCARTAR
EN EL MOMENT DE
LA TRIA,

EN EL DIA QUE VAS DIR "NO"...

...QUAN REALMENT VOLES DIR "SÍ"

I MENTRE ELS SOMNIS I ELS
DESIJOS S'ESCOLEN ENTRE
ELS DITS DEL TEMPS,

SEGLEIXES MIRANT AL CEL,
BUSCANT UNA RESPOSTA EN LES...

DEL 20 DE FEBRER
AL 17 DE MARÇ
AL
TEATRE
AKADÈMIA!!!

Contacte

OBSKENÉ

(NIF: G65429185)

C/Legalitat, 49, 1r 1a

08024 Barcelona

www.obskene.org

bofillmonica@gmail.com / +34 676722112 (Mònica Bofill)

obskene@obskene.org / +34 653 755 266 (Ricard Soler)